

[Krarup.]

Ændringsforslag kun et Udtryk for, at en hævdynden Regel inden for Folkekirken nu bliver grundlovsfæstet — altsaa en langsom Udvikling, netop som det er sundt og godt —, og dels vil det styrke Bispestillingen, efter at man først ved Bispevalgloven har givet Lægfolket Ret til selv at vælge sine Biskopper. Det betyder en Selvstændiggørelse af Kirken, noget, som jeg meget ønsker uden dog derfor netop nu at ville kræve den fulde Selvstændiggørelse i Form af en Kirkeforfatning, med Kirkeraad el. lign., som skulde have øverste Myndighed i alle kirkelige Sager. Den Tid kommer jo nok; jeg er ikke vis paa, at Tiden er inde i Øjeblikket, men Lægfolket faar gennem Menighedsraadene Ansvaret for at vælge de rette Biskopper, og saa faar Biskopperne igen et ikke ringe Ansvar, naar de skal udtale sig om de indre kirkelige Forhold, Ritual, Præsteløfte, Adgang til Præsteembeder o. lign.

Dog finder jeg — og her kommer jeg til et af mine Ønsker —, at det var ønskeligt, om Affattelsen blev saadan, at den ogsaa rummede Mulighed for at spørge den anden Del af Folkekirken. Folkekirken bestaar af to Dele, Biskopper, Provster, Præster, hele den gejstlige Del af Folkekirken, og saa Lægfolket, og jeg mener, det vilde være rigtigt at affatte Paragraffen saaledes, at man ogsaa kunde spørge Lægfolket, naar der forelaa Spørgsmaal, som Lægfolket efter Sagens Natur var mere interesseret i, eller man kan vel i visse Tilfælde ogsaa sige mere kyndigt i end netop Biskopperne. Jeg kan i denne Forbindelse oplyse, at ligesom Biskopperne ofte spørges — og det er det, man nu vil grundlovsfæste —, saaledes er Lægfolket blevet spurgt gennem hele tre kirkelige Udvalg alene i dette Aarhundrede, og derfor kunde jeg ønske — jeg finder det ganske naturligt og tænker heller ikke, det vil møde nogen Modstand i dette høje Ting —, at dette blev grundlovsfæstet. Det forekommer mig, at man i vor demokratiske Tid vil have let ved at indrømme ogsaa Lægfolket i Kirken Lejlighed til at udtale sig om visse Spørgsmaal, og derfor kunde jeg ønske § 71, 2det Punktum, affattet saaledes: Ændringer vedrørende Kirkens indre Forhold kan kun gennemføres, efter at Kirken er hørt herom. Saa staaer Regeringen eller Rigsdagen frit med Hensyn til, hvem der i de enkelte Tilfælde skal spørges, hvem man mener der er den mest sagskyndige netop i det Spørgsmaal, der ligger for, og Folkekirkens tvende Parter, Gejst-

ligheden og Lægfolket, har hver faaet Mulighed for at kunne spørges og at kunne svare.

Det tredie Punktum i Forslagets § 71 er formuleret saaledes:

„De til Folkekirkens Brug henlagte Midler maa kun anvendes til kirkelige Formaal.“

Jeg hilser med Glæde, at en saadan Bestemmelse bliver optaget i den nye Grundlov. Derved frigøres Kirkefolket for Ængstelse for, at de Værdier, vore Forfædre uden nogen knap Haand, med rund Haand, satte til Side til at sikre Folkekirkens Økonomi, skulde kunne anvendes til andre Formaal, thi Folkekirken som saadan, med Tilslutning af 97 pCt. af Befolkningen, kan vanskeligt tænkes opretholdt i sin nuværende Form og Udstrækning, hvis dens økonomiske Midler smuldrer bort, saa det bliver en fattig Kirke, der maa paalægge sine Medlemmer store økonomiske Ofre. Jeg savner derfor ogsaa i Stykkets Udformning...

Formanden: Jeg maa bede om mere Ro i Salen.

Krarup: Jeg savner derfor ogsaa i Stykkets Udformning et Udtryk for, at man ønsker, at Kirkens Midler skal bevares og ikke yderligere maa formindskes, selv om det var til kirkelige Formaal, de blev brugt. Man maa jo sige, at Kirkens Midler er blevet i høj Grad forringet i de sidste Aar, lige fra man begyndte at sælge bort af Præstegaardsjorderne og især ved Afløsning af Offer og Tiende. Egentlig burde denne Paragraf maaske affattes saaledes, at Midlerne kun maa anvendes til *folkekirkelige* Formaal, i Stedet for *kirkelige* Formaal. Hvis en Del af Kirkefolket følte, at de for deres Samvittigheds Skyld maatte udtræde af Folkekirken, vilde det nok vise sig, at det i saa Fald var den livskraftige, den arbejdende Del af Kirkefolket, der gik, og det vilde i saadanne Tilfælde forekomme rimeligt, at de, der dog tilhører den evangelisk-lutherske Kirke, med god Ret kunde forvente at faa en tilsvarende Del af Kirkens Midler, selv om de tilbageblivende fastholdt, at netop de nu udgjorde den danske Folkekirke. Det kunde jo ogsaa gøres paa den Maade, at det i Betænkningen til Lovforslaget klart blev udtalt, at andre Kirkesamfund, som ikke er evangelisk-lutherske, ikke kan faa Del i Kirkens Midler. Jeg vil derfor foreslaa, at Stykket faar følgende Formulering: „De til Folkekirken henlagte Midler skal bevares og maa kun anvendes til kirkelige Formaal“ — med en